Επιχείρηση... διάσωσης για το οικογενειακό τραπέζι (Σάντυ Τσαντάκη)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 18 Ιανουαρίου, 2006

Απορίες 'Άλλης Όψεως':

- Γιατί άραγε εμείς οι Έλληνες να απορρίπτουμε στην πράξη την παράδοσή μας και να αντιγράφουμε δυτικά πρότυπα και οι υπόλοιποι Ευρωπαίοι να ανακαλύπτουν την δική μας παράδοση;

- Γιατί άραγε τα δοκιμασμένα και επιτυχημένα από τους παππούδες και τις γιαγιάδες μας, θα πρέπει για να τα δεχθούμε, να μας τα υποδείξουν έρευνες και επιστήμονες;

- «Ευτυχώς που υπάρχουν και οι ερευνητές του πανεπιστημίου του Χάρβαρντ, οι οποίοι λένε ότι όταν τρώμε μαζί συμβάλλουμε στην ανάπτυξη του παιδιού, στην αυτοπεποίθησή του, στο λεξιλόγιό του, πολύ περισσότερο από τον χρόνο που τους αφιερώνουμε για παιχνίδι ή ανάγνωση βιβλίων. Λέγεται μάλιστα ότι αν συνεχίσουμε έτσι, θα απέχει από το κάπνισμα, το αλκοόλ ή τα ναρκωτικά.»

Από τη μια ο Τόνι Μπλερ θέλει να καλλιεργήσει «κουλτούρα σεβασμού» από το ένα άκρο του Ηνωμένου Βασιλείου στο άλλο και από την άλλη η ίδια κυβέρνηση χτυπά καμπανάκι για τις οικογένειες που έχουν σταματήσει χρόνια τώρα να μοιράζονται το ίδιο τραπέζι. Ο Χέιζελ Μπλίαρς, υπουργός Εσωτερικών της Αγγλίας, λέει ότι αν ξανακαθήσουν γονείς και παιδιά στην ίδια τραπεζαρία θα είναι η καλύτερη αρχή για όλους.
Θα συμφωνήσουν μαζί του και οι ψυχολόγοι, οι οικογενειακοί σύμβουλοι, οι ειδικοί. Στην Αγγλία τουλάχιστον (όχι ότι και οι Ελληνες πάμε πίσω) η τηλεόραση είναι

μονίμως ανοιχτή, ακόμη και στην ώρα του φαγητού, τα παιδιά δεν γνωρίζουν να κρατούν σωστά ούτε το μαχαιροπίρουνο, οι τινέιτζερ παίρνουν το φαγητό τους από την κατάψυξη, το βάζουν στον φούρνο μικροκυμάτων και χωρίς να μιλήσουν σε κανέναν κατευθύνονται προς το υπνοδωμάτιό τους... Αλήθεια, εσείς πότε φάγατε για τελευταία φορά σαν αληθινή οικογένεια;
Σύμφωνα με πρόσφατη έρευνα της Raising Kids, με τίτλο «National Family Mealitme», μόλις το 20% των ερωτηθέντων κάθονται μία φορά την εβδομάδα ή και πιο σπάνια όλοι μαζί για να φάνε. Μόνιμος καλεσμένος τους, η τηλεόραση, με το 75% να παρακολουθούν φανατικά τα αγαπημένα τους προγράμματα στη διάρκεια του γεύματος ή του δείπνου.
Κάπως έτσι γεννήθηκε η ιδέα για την καμπάνια «Επιστροφή στο τραπέζι» (ήδη ετοιμάζεται για τον Οκτώβριο του 2005 Εβδομάδα Επιστροφής) από τον παιδοψυχολόγο δρ Πατ Σπούνγκιν. «Σήμερα μπορεί να έχει περάσει μια ολόκληρη μέρα και τα παιδιά να μην έχουν ανταλλάξει ούτε γεια με τους γονείς τους. Είναι το σύνδρομο του “μόνος στο σπίτι”, τα μέλη των οικογενειών μοιράζονται την ίδια στέγη, αλλά ο καθένας παραμένει κλεισμένος στο κελί του».
Ευτυχώς που υπάρχουν και οι ερευνητές του πανεπιστημίου του Χάρβαρντ, οι οποίοι λένε ότι όταν τρώμε μαζί συμβάλλουμε στην ανάπτυξη του παιδιού, στην αυτοπεποίθησή του, στο λεξιλόγιό του, πολύ περισσότερο από τον χρόνο που τους αφιερώνουμε για παιχνίδι ή ανάγνωση βιβλίων. Λέγεται μάλιστα ότι αν συνεχίσουμε έτσι, θα απέχει από το κάπνισμα, το αλκοόλ ή τα ναρκωτικά.
Τι άλλο μαθαίνουμε από την έρευνα; Μπορεί στο σπίτι να τρώνε όλοι μαζί σπανίως, πηγαίνουν όμως τουλάχιστον μία φορά τον μήνα σε εστιατόρια. Κάτι είναι κι αυτό. Είναι; Λένε ότι όταν τρώμε δεν μιλάμε. Ετσι όπως πάνε τα πράγματα, μάλλον επιβάλλεται, αρκεί να μη μιλάμε με το στόμα ανοιχτό. Η έρευνα της Raising Kids δείχνει ότι στις δεκαετίες του ’50 και του ’60, οι περισσότερες οικογένειες μοιράζονταν το ίδιο τραπέζι τουλάχιστον πέντε με έξι φορές την εβδομάδα. Μιλάμε για μια εποχή που δεν υπήρχε κεντρική θέρμανση και η κουζίνα θεωρείτο το πιο ζεστό δωμάτιο του σπιτιού, πόλος έλξης για μικρούς και μεγάλους.
Οι ψυχολόγοι λένε πως όσοι βιώσαμε την καθημερινότητα με την οικογένειά μας και τις νόστιμες συνταγές της μαμάς, μεσημέρι - βράδυ, είναι πιθανότερο να θελήσουμε και να καταφέρουμε να κρατήσουμε την παράδοση και για τη δική μας οικογένεια που έχει μεγαλώσει πια. Αν όχι για όλες τις ημέρες, τουλάχιστον για το κυριακάτικο τραπέζι, με περισσότερο ποιοτικό χρόνο, ανάμεσα στο ψητό και στο γαλακτομπούρεκο...

(Πηγή: 'Καθημερινή' 21/5/2005)